

LEANNE POTS &
DINEKE EPPING

Alles geef ik JOU

Twee winterse
verhalen.
Twee tijdloze
liefdes.

LEANNE POTS &
DINEKE EPPING

Alles geef
ik JOU

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Inhoud

Kerst in Rose Cottage 7

Dineke Epping

Ik geef je alles 199

Leanne Pots

DINEKE EPPING

Kerst in Rose Cottage

*Maar gaan we onze weg in het licht, zoals Hijzelf in het licht is,
dan zijn we met elkaar verbonden en reinigt het bloed van Jezus,
zijn Zoon, ons van alle zonde.*

1 Johannes 1:7

1

Londen, Engeland
Zondag 9 december 1883

Cara Cameron deed haar best om haar ogen niet dicht te knijpen. Het zonlicht dat door het dakraam van de fotostudio naar binnen viel, was bijna net zo fel als de schijnwerpers in het theater. Alleen miste ze hier de euforie van een geslaagde voorstelling. Evenals het applaus.

‘Stilzitten, allemaal.’

Ze deed wat de fotograaf verzocht en wachtte in de afgesproken pose tot hij de kap weer op de lens had gedaan.

‘Perfect.’ Douglas Burns, eigenlijk slechts een hobbyist, grijnsde naar haar en de andere acteurs in de studio. ‘Maak het jezelf gemakkelijk terwijl ik de plaat ontwikkel.’

Met moeite onderdrukte ze een geeuw. Ze had geen hekel aan het maken van foto’s, maar het lange wachten was vermoeiend, vooral omdat ze de afgelopen maanden avond aan avond op het podium had gestaan. *Nog wel.*

Morgenavond werd de operette waarin ze zong en speelde voor het laatst opgevoerd. Dat vooruitzicht wierp voor haar een donkere schaduw over de naderende feestdagen. Het was ook precies de reden waarom ze had ingestemd met deze foto-opdracht. Stereofoto’s waren al jaren populair en brachten geld in het laatje.

Met weemoed herinnerde ze zich hoe ze vroeger met haar moe-

der in hun hotelkamer door de stereoscoop had gekeken. De twee fotootjes naast elkaar leken op magische wijze diepte te bevatten als je ze door de houten kijker bekeek.

Moeder had een paar afbeeldingen van bekende gebouwen in Londen gehad, waar zij toen nog nooit was geweest. En de belangrijkste scènes uit *Romeo en Julia*, waar ze dan met haar dramatische toneelstem het verhaal bij vertelde, terwijl Cara knus onder de dekens naar de foto's keek. Op die momenten had ze echt een soort thuisgevoel ervaren. Wat leek dat lang geleden.

Ironisch genoeg stond voor de fotosessie van vandaag een serie huiselijke taferelen op het programma, waarvoor Douglas haar en haar collega's om hulp had gevraagd. Daarom zat ze nu in de fotostudio aan een nepeettafel een nepkerstdiner te eten. Haar 'twee kinderen' waren in werkelijkheid het neefje en nichtje van haar collega Lydia. En George was eigenlijk getrouwd met een vrouw van buiten het theater. Maar vandaag ging het allemaal om de illusie, het spel. En om het feit dat haar gezicht tóch nog ergens te zien zou zijn als ze niet snel een nieuwe rol kreeg.

'En jij? Wat ga jij doen, Cara?'

Verrast knipperde ze met haar ogen.

Lydia zuchtte overdreven. 'Heb ik helemaal voor niets verteld dat mijn zus en ik voor de feestdagen naar Manchester reizen om van onze voltallige familie te horen dat het toneel geen plaats is voor beschaafde vrouwen? Mijn zus heeft –'

'Zeg alsjeblieft dat je wel hebt geluisterd, Cara,' instrueerde George. 'En vertel ons wat jouw kerstplannen zijn.'

'O...' Ze haalde haar schouders op. 'Ik blijf gewoon hier in Londen.'

'Echt?' Lydia keek verbaasd. 'Maar je hoeft toch niet meer op te treden?'

Hoef? Ze kón niet meer optreden. Lydia had al een rol in een nieuwe voorstelling bemachtigd, maar zij zou binnenkort werkloos zijn.

Bovendien wist ze dat Lydia het ondanks haar eigen klaagzang vooral grappig vond dat haar familie haar beroepskeuze afkeurde.

Moeder had altijd anders naar het toneel gekeken. *Jij en ik hebben een bijzonder talent gekregen, Cara-lief. Het is een voorrecht om onze muziek met het publiek te delen.* Toch waren zij altijd door de brave burgers nagekeken.

‘Ach, Cara, ik dacht dat je wel op familiebezoek in Schotland zou gaan,’ zei George plagend met een vet accent.

Zo had zij echter nooit geklonken, dankzij de spraaklessen die ze al jong had gekregen. Inmiddels beheerste ze zo’n scala aan dialecten dat ze uit iedere regio van Groot-Britannië afkomstig kon zijn. Ze was een goede actrice, maar ze moest de aandacht van impresario’s en theatermanagers zien te trekken. Wist ze maar hoe ze dat moest doen zonder opnieuw haar gevoel van eigenwaarde te verliezen.

‘Niet met onze wortels spotten, George.’ Ongemerkt was Douglas Burns, zelf een Schot, teruggekeerd naar zijn statief met de camera. ‘Ik kan akelige dingen met je gezicht doen als ik de foto’s bewerk.’

Hij knipoogde naar haar en ze glimlachte terug, de aangename kriebels in haar buik negerend.

Eigenlijk werkte Douglas als journalist voor de *Daily News*, waarvoor hij ook weleens over het theater schreef. Zijn recensies waren altijd prettig van toon, zelfs als hij minpuntjes aanstipte. Hij kwam vaak achter de schermen en flirtte met haar en de andere actrices. Waarschijnlijk kreeg hij zo informatie los, maar toch hield hij iedereen te vriend met zijn ontwapenende charme. Hij maakte geen misbruik van zijn positie en dat was een zeldzaamheid in hun wereld.

‘En nu: *Een avond bij de open haard,*’ verklaarde Douglas plechtig. ‘Ik dacht, George, dat jij het beste tegen de schoorsteenman-

tel kunt leunen. Niet te veel, want dan valt hij om. De dames mogen in de schommelstoelen zitten breien.' Hij haalde een mandje met handwerkspullen tevoorschijn. 'Van mijn hospita geleend, ze werkt er toch niet aan nu het zondag is.'

'Ik haat breien,' zei Lydia.

'Ik stop de sokken wel,' stelde Cara voor.

'Prima. En jullie, kinders, zitten met speelgoed op het vloerkleed.'

'Ik ben te oud voor blokken,' morde Lydia's neefje, dat er zo langzamerhand genoeg van had.

Cara beet op haar onderlip, want ze kon zich de frustratie van zo'n levendig ventje wel voorstellen.

Douglas liet zich op een knie voor hem zakken. 'Dit is de laatste foto, kerel. Hou je nog even taai, oké? En pak die houten diertjes maar. Heb je ooit een echte olifant gezien?'

'Nee, u wel?'

'Aye, ik ben een jaar in India geweest.' Terwijl hij een of ander sterk verhaal over een achtervolging vertelde, fatsoeneerde hij kalm de kleding van de jongen en strikte zijn losgeraakte das opnieuw. Het ging hem zo goed af dat het ventje meteen weer meedeed.

Dat vond ze altijd verbazingwekkend aan Douglas. Hij kon je zomaar het gevoel geven dat je belangrijk, getalenteerd en aantrekkelijk was. Het was natuurlijk een soort toneelstukje, zoals ook haar eigen leven dat was, maar ze kon het hem niet kwalijk nemen. Wel genoot ze ervan om een glimp van de echte Douglas op te vangen, die tevoorschijn kwam nu hij fotografeerde.

Hij putte zich uit in aanwijzingen om iedereen in de juiste positie te krijgen, dook weer achter de camera en gaf nog een paar laatste instructies. 'Je handen iets hoger, Cara. Het publiek moet je nuttige handwerken zien.'

Ze tilde demonstratief de sok op.

‘En Lydia, schat, je hebt prachtige kuiten. Maar deze foto’s zijn voor nette huisgezinnen bestemd.’

Giechelend schortte Lydia haar rok juist nog een paar centimeter op, terwijl ze hem door haar wimpers aankeek. ‘Zou je niet liever andere plaatjes schieten, Doug?’

Cara rolde met haar ogen. Moest Lydia zo haar best doen om alle vooroordelen over de theaterwereld te bevestigen?

Omdat Cara haar hele leven onderweg en op het toneel had doorgebracht, was ze aan de losse omgangsvormen gewend geraakt, maar ze was zich er ook heel goed van bewust dat andere mensen er schande van spraken. En hoe fout ze ook was begonnen, ze had zich voorgenomen tijdens de rest van haar carrière een eerbare indruk te wekken.

Lydia probeerde juist elke man op of naast het podium om haar vinger te winden. Misschien had dat haar die nieuwe rol opgeleverd. Inwendig zuchtte Cara, maar ze bleef onvermoeibaar glimlachen. Misschien hoopte haar collega ook wel dat Douglas haar extra zou aanprijzen in de krant. Stiekem deed het haar genoegen dat hij nauwelijks belangstelling toonde en opnieuw met zijn hoofd onder de zwarte doek dook.

George lachte. ‘Lieve Lydia, je vergeet dat hij de hele tijd door die camera naar je moet kijken. Wat is daar nu aan? Bovendien ziet hij het beeld op de kop.’

‘Echt?’ flapte Cara er verrast uit.

Grinnikend kwam Douglas weer tevoorschijn. ‘Aye, je mag het wel zien, hoor... Straks.’

Ze bleef braaf zitten, terwijl hij een nieuwe plaat voorbereidde en de foto nam. De onafgewerkte sok en de breinaalden verdwenen weer in de mand. Douglas liep de studio uit.

‘En nu moeten we het toch nog eens over jouw kerstdagen hebben,’ begon Lydia. ‘Dit is ongehoord.’

‘Ik vermaak me heus wel.’ Cara dwong zichzelf tot een glim-

lach. ‘Na al die avonden op de planken vind ik het vast heerlijk om thuis te zijn.’

Alleen was ‘thuis’ tegenwoordig een kleine kamer in een goedkoop en rumoerig pension. Hoe dat kwam, wilde ze niet met hen bespreken.

Rusteloos stond ze op. Douglas zou niet zo vervelend aandringen en daarom zocht ze haar toevlucht tot zijn werkruimte.

‘Hé, wil je zien hoe een foto ontstaat?’ Hij kwam net uit een klein zijkamertje, dat nogal donker leek, en keek verrast. Toch stuurde hij haar niet weg. Het leek eerder alsof hij begreep wat haar dreef. ‘Heb je eigenlijk nog familie in Schotland?’

‘Nee. Mijn moeder is zeven jaar geleden gestorven en meer familie heb ik niet.’ Nieuwsgierig volgde ze hem verder de werkruimte in, die iets weg had van een keuken. Ze nam de planken met flessen en potjes in zich op.

Douglas legde de glasplaat in een bak, goot er een vloeistof over en keek op zijn horloge. ‘Cara...’ Hij klonk bezorgd. ‘Ik weet niet of de chemicaliën invloed hebben op je stem.’

‘Aangezien morgenavond de laatste voorstelling is, hoef ik me daar niet zo druk om te maken.’

Ze probeerde laconiek te klinken, maar gezien de frons op Douglas’ voorhoofd slaagde ze daar niet in. Er ging een tinteling door haar heen. Daar was het weer, dat gevoel dat zijn belangstelling persoonlijk was. Momenteel kwam hij in haar leven het dichtst in de buurt van een vriend en ze zou willen dat er meer tussen hen kon zijn. Maar ze wist dat ze haar hart moest beschermen. Douglas hechtte zich nooit aan een vrouw, hoe vriendelijk en behulpzaam hij ook was.

Terwijl ze hem gadesloeg, moest ze denken aan hun ontmoeting achter de schermen van het theater waar ze een jaar geleden in het dameskoor zong, nog voordat ze een echte rol kreeg. Niemand had beseft dat het haar verjaardag was en ze miste haar

moeder meer dan ooit. De toneelmeester was in een vreselijk hu-
meur geweest en tot overmaat van ramp was een van haar vleu-
gels – ze beeldde een vlinder uit – gebroken.

Cara zuchtte en keek hoe Douglas de plaat uit de bak nam en
grondig met water afspoelde. Hij was haar redder in nood ge-
weest. Niet alleen had hij de gebroken vleugel hersteld, het was
hem ook gelukt haar voldoende te kalmeren om rustig te ademen
en toch de hoge noten te halen.

Na de voorstelling hadden ze elkaar in de foyer getroffen, heel
lang gepraat en gelachen. Eigenlijk had ze schaamteloos met hem
gefliert, want ze wilde niet alleen in haar kleine kamertje zitten en
huilend in slaap vallen. Uiteindelijk hadden ze de nacht in een
hotelkamer doorgebracht. Zijn aandacht gaf haar vleugels – van
een soort die niet kon breken – en hij had zelfs ontbijt op bed
geregeld, ook al was haar verjaardag tegen die tijd voorbij. Dat
had ze nooit eerder gekregen.

Voor het eerst sinds lange tijd had ze zich gekoesterd gevoeld,
maar naderhand had ze toch spijt gehad van haar onbezonnen
gedrag. Ze wilde niet dat iemand haar nog als goedkoop en on-
fatsoenlijk kon beschouwen, want dat hadden al te veel mannen
gedaan. Mannen die vonden dat ze ergens recht op hadden, om-
dat ze haar een gunst hadden verleend, zoals zanglessen of een
plek in een voorstelling.

Douglas was niet zo. Hij gedroeg zich juist attent, al deed hij
haar verder geen beloften. Als ze elkaar nu ergens tegenkwamen,
ging hij vriendschappelijk met haar om. Respectvol. Zo kon het
maar beter blijven.

Ineens voelde ze zijn hand op haar rug. ‘Kijk eens, vlindertje.’

Ze beet op haar onderlip, want die naam was ze ontgroeid. In-
middels zong ze niet langer in het koor. Ze was trots op de pro-
motie die ze had gemaakt, ook al bleek die van korte duur te zijn.

‘De plaat is klaar. Vind je hem goed geworden?’

Gefascineerd keek ze hoe hij het glas omhooghield. Er waren twee negatieve afbeeldingen zichtbaar, waar zijzelf een beetje vreemd tegenaan keek. Maar Douglas had een geïnteresseerd oog en op zijn gezicht lag een tevreden uitdrukking.

‘Ze zijn prachtig,’ zei ze daarom.

Hij grijnsde, alsof hij haar volledig doorzag. ‘Ze worden heel mooi, dat beloof ik. Nu nog een laagje vernis om de plaat te beschermen.’

Ze sloeg hem gade, terwijl hij geconcentreerd verderging met zijn werk. Het was duidelijk dat hij hiervan genoot. ‘Heb je een aandeel in deze fotostudio?’

‘Welnee! Ik ben maar een eenvoudige journalist.’ Hij verwarmde de plaat boven een brander en goot er daarna een vloeistof over die naar lavendelolie rook. ‘Fotograferen is al jaren mijn hobby, maar het is niet goedkoop. Soms neem ik een betaalde opdracht aan, wanneer zoiets als dit op mijn pad komt. Ik mocht altijd deze studio van een vriend gebruiken.’

Omdat Cara voelde dat dit niet het hele verhaal was, zweeg ze.

Douglas zuchtte. ‘Felix is ziek en heeft niet lang meer te leven. Daarom help ik hem nu door een aantal opdrachten over te nemen. Hij is zelf naar Frankrijk gereisd, waar hij zijn laatste dagen wil doorbrengen. Als kind heeft hij daar ook gewoond, zijn vader had een diplomatieke functie.’

‘Denk je dat je hem nog terugziet?’

‘Nee.’ Het bleef een ogenblik stil. ‘Hij heeft aangeboden om de studio aan mij over te dragen, maar ik weet niet of dat een goed idee is.’

‘Zou je liever fotograaf dan journalist zijn?’

‘Ik weet het niet. Ik denk het.’ Hij lachte kort. ‘Ik heb vroeger nooit echt een keuze gehad.’

Dat herkende ze wel. Als je opgroeide in een reizend toneelgezelschap met een moeder die iedere avond op het podium zong

en acteerde, was het vanzelfsprekend dat je zelf ook op de planken kwam te staan. *Een bijzonder talent.*

Cara kon niet ontkennen dat ze zich gelukkig voelde als ze zong. Toch had het haar veel gekost om in een Londens theater terecht te komen. Was het dat waard geweest?

‘Soms ben ik bang dat de klanten meteen zullen weglopen,’ bekende Douglas. ‘Ik heb wel meerdere stereogrammen aan uitgevers verkocht en een paar portretopdrachten gedaan, maar verder ben ik slechts een amateur.’

‘Ze zien snel genoeg dat je kwaliteit levert.’ Dat meende ze. Afgelopen zomer had Douglas promotiefoto’s van haar gemaakt. Ze had het hem gevraagd omdat hij goedkoop was, maar achteraf was ze er erg blij mee. Ze wist zeker dat hij zich met professionele fotografen kon meten.

Liefkozend raakte ze zijn vertwijfelde gezicht aan. De haartjes op zijn wangen voelden zacht onder haar vingers. ‘Iemand moet eens een lovende recensie over jouw werk schrijven, Douglas Burns. Dat heb je meer dan verdiend.’

Hij opende zijn mond, maar voordat hij kon reageren klonken er zware voetstappen.

‘Wat gebeurt daar allemaal?’ riep George. ‘Wij willen ook wel eens naar huis, hoor.’

Verontschuldigend haalde Douglas zijn schouders op en liet haar voorgaan, terug naar de studio. ‘Ook deze foto is gelukt,’ kondigde hij aan. ‘Betaling volgt via de firma die de stereogrammen aankoopt. Ik houd contact met jullie.’

Terwijl Cara haar mantel en haar hoed pakte, keek ze nog eens naar hem. Ondanks het feit dat hij zich thuis leek te voelen in de wereld van de fotografie, zag hij er een beetje verloren uit. Ze gunde hem de kans om zijn droom waar te maken. Dan had ten minste een van hen iets om naar uit te kijken tijdens deze kerst.

**In dit hartverwarmende boek bundelen twee
Nederlandse schrijvers hun krachten,
met twee heerlijke kerstverhalen als resultaat.**

Reis met Dineke Epping terug in de tijd naar het 19e-eeuwse Almsbrick, waar de vrijgezelle Douglas een actrice inhuurt om aan zijn beste vrienden te introduceren als zijn verloofde. Actrice Cara weet niet zo goed wat ze van Douglas' voorstel moet denken, maar besluit toch het spelletje mee te spelen – totdat ze écht iets voor hem begint te voelen...

Leanne Pots neemt je mee naar het plaatsje Reggeveld, waar tekenjuf Amelie wordt gevraagd een raamtekeningenwedstrijd te jureren voor de feestdagen. Haar medejurylid Tom blijkt een harde maar knappe zakenman die helemaal niet zo zit te wachten op deze klus. Wanneer het buurthuis waar Amelie tekenlessen geeft in geldproblemen komt, lijken hun twee werelden onverenigbaar. Of kunnen ze elkaar toch helpen?

Leanne Pots woont samen met haar man en drie kinderen in het gemoedelijke Twente en weet dus als geen ander hoe een knusse kerst eruitziet. Ze schreef eerder de feelgoodromans *Ik red me wel* en *Je kent me toch*. **Dineke Epping** brengt in haar romans graag het Engeland van de 19^e eeuw tot leven. Eerder verscheen van haar hand onder andere de historische roman *De weg naar Rose Cottage*.

ISBN 978 90 29737531 NUR 340

